

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: T. T. N., naposledy pobytem K. n. O., t.č. *neznámého pobytu*,
zastoupený: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická
1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 23.4.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.4.2019 č.j. OAM-27/LE-LE05-P09-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 11719 vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 23.4.2019, soudu doručenou 26.4.2019 prostřednictvím České pošty, která byla předána k přepravě dne 25.4.2019, a jejím doplněním ze dne 15.5.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.4.2019 č.j.

OAM-27/LE-LE05-P09-2019, které mu bylo doručeno dne 10.4.2019, a jímž bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení** nebo **Dublinkské nařízení**), je Rumunsko.

2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, výslovně žádal o advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backy, sídlem Šlejnická 1547/ 13, Praha 6. Usnesením zdejšího soudu ze dne 30.4.2019 č.j. 60Az 31/2019-18 byl žalobci ustanoven zástupcem zmíněný advokát
3. V žalobě žalobce zejména namítal, že předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Rumunsku je nepřijatelné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Rumunska za účelem azylového řízení nepřijatelným a odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Dublinkského nařízení. Žalovaný se pokusil vypořádat s otázkou přijatelnosti předání do Rumunska na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí, avšak nedostatečně. Žalobce s posouzením podmínek v Rumunsku nesouhlasil a považoval je za nesprávné a nedostatečné, neboť žalovaný zcela opomněl posoudit sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, která je tristní, a která s sebou pro nemajetné žadatele o mezinárodní ochranu přináší neakceptovatelné podmínky dosahující intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení. Předmětné problémy pramení především ze špatné koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva. Žadatelé o mezinárodní ochranu a držitelé mezinárodní ochrany proto nemohou využívat záchranné sociální sítě rumunského práva sociálního zabezpečení. Příkladem lze odkázat na to, že rumunské orgány sociálního zabezpečení mnohdy vyžadují pro uplatnění nároků na jednotlivé sociální benefity doklady, které přitom země, z kterých žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejí, ani nevydávají, čímž je od počátku znemožněno to, aby se žadatelům o mezinárodní ochranu dostalo potřebné sociální podpory, kterou především zpočátku svého pobytu na území Rumunska mohou potřebovat. Zásadní problémy pro žadatele o mezinárodní ochranu, respektive držitele mezinárodní ochrany, dále spočívají i v problematické participaci držitelů mezinárodní ochrany na integračních programech, které by jim umožnily adaptovat se v rumunské společnosti a osvojit si především rumunštinu. Oficiální programy obnášejí pouze čtyři hodiny výuky týdně, přičemž neexistuje žádný koordinovaný program, který by zabezpečoval alespoň efektivní a účelnou výuku rumunštiny a rumunských kulturních reálií v tomto omezeném rozsahu, a to zvláště s ohledem na to, že není k dispozici dostatek učitelů rumunštiny, kteří by byli schopni výuky v cizím jazyku. Tyto okolnosti jsou tak zásadní překážkou integrace do rumunské společnosti, a to do té míry, že těm držitelům mezinárodní ochrany, kteří se neuchytí uvnitř vlastní komunity, brání v běžném zařazení do společnosti a činí je závislými na sociální podpoře, které se jim ovšem z výše uvedených důvodů nedostává v plné míře. Žadatelé o mezinárodní ochranu, jakož i držitelé mezinárodní ochrany, se rovněž setkávají se zásadní diskriminací a nedostatkem potřebné spolupráce a nápomoci ze strany státních i místních orgánů, čelí tak těžkostem a mnohdy nepřekonatelným překážkám při obstarání různých sociálních benefitů, nebo i běžných dokladů (rodných listů apod.). Většina

rumunských úředníků s nimi odmítá jednat na stejné úrovni jako s rumunskými občany, ačkoliv pro takové rozlišování nejsou dány zákonné podmínky. Systém pomoci žadatelům o mezinárodní ochranu, jakožto i držitelům mezinárodní ochrany, trpí velmi pomalým a neefektivním využíváním evropských zdrojů financování azylového systému. Tato situace vede k tomu, že v Rumunsku neexistuje záruka, že by žadatelům o mezinárodní ochranu (tedy i žalobci) bylo poskytnuto dostatečné ubytování, výuka rumunského jazyka nutná k základní integraci do společnosti, jakož i úhrada zdravotní péče. Žalobci jakožto žadateli o mezinárodní ochranu v Rumunsku tak hrozí nepřijatelně špatné materiální podmínky v azylovém řízení i po případném přiznání mezinárodní ochrany, které nezabezpečí ani základní stravu, lékařskou péči a ubytování. Nelze tedy hovořit o tom, že by materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku byly „skromné“, nýbrž se jedná jednoznačně o podmínky, které vedou k bezdomovectví a neřešitelné sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu. S ohledem na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí zcela opomněl tematizovat sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu, trpí napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a z těchto důvodů nemůže obstát. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8.2.2019 č.j. 17A 34/2019-17.)*

4. Žalobce společně s žalobou také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 10.6.2019 č.j. 60Az 31/2019-40.
5. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 5.4.2019 č.j. OAM-27/LE-LE05-P09-2019** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Rumunsko. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 29.1.2019 žalobce poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když sdělil, že v srpnu 2018 vycestoval letecky z Vietnamu do Rumunska, tam strávil 4 měsíce, přičemž pracoval jako pomocná síla. Dne 17.1.2019 ho převezli do Německa, kde byl zadržen německou policií a předán do České republiky (dále jen **ČR**). Žalobce uvedl, že se jedná o jeho první pobyt v Evropské unii (dále jen **EU**) a první žádost o udělení mezinárodní ochrany. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož má hodně dětí a manželka nevydělává dostatek financí. Dále uvedl, že je zadlužen a jeho otec je nemocný. Chtěl by zde zůstat, vydělat peníze a tím pomoci rodině.

V průběhu pohovoru dne 12.2.2019 žalobce mimo jiné uvedl, že Vietnam opustil v půli srpna 2018 kvůli tomu, že ho převaděči ujistili o zajištění práce v Německu. Navíc jeho rodina je chudá, má hodně dětí a nemá ve Vietnamu práci. Z Vietnamu odcestoval letecky do Rumunska, kde pobýval a pracoval přes 4 měsíce. Rumunsko opustil 17.1.2019, jelikož už tam neměl práci, plat byl malý a navíc měl dohodnuto, že bude pracovat v Německu. Za pomoci převaděčů se dostal autem do Maďarska, kde byl přemístěn do jiného automobilu a pokračoval v cestě. V Německu automobil zastavila policie a převezli ho zpět do ČR. Dále uvedl, že na území členských států EU se dostal pomocí pasu, ve kterém měl nejspíše vylepené vízum, nicméně si nepamatuje podrobnosti a cestovní doklad mu byl odebrán převaděči. Na území členských států nemá žádné rodinné příslušníky. Do Rumunska se vrátit nemůže, protože tam nemá nikoho známého a po celou dobu jeho

pobytu v Rumunsku se k němu nechovali hezky. Závěrem uvedl, že jeho největším přáním je získat v ČR azyl a tím i práci, aby vrátil dluhy a pomohl rodině. Do Vietnamu se vrátit nemůže, jelikož ho ohrožují věřitelé.

Správní orgán konstatoval, na základě informací získaných od rumunské strany dne 28.3.2019, že žalobce byl dne 22.1.2019, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem víza č. x, vydaného Rumunskem na 90 dní s platností ode dne 24.4.2018 do 19.2.2019. Žalobce vyčerpal celou platnost víza svým pobytem v Rumunsku a byl tedy v době učinění prohlášení o mezinárodní ochrany na území ČR držitelem víza, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci. V případě žalobce tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 odst. 4 Nařízení.

Současně správní orgán dne 5.2.2019 požádal Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR a dne 28.3.2019 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dle čl. 12 odst. 4 Nařízení.

V souladu s ustanovením druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení se správní orgán dále zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Správní orgán vycházel z Informace OAMP ze dne 5.4.2018 týkající se azylového systému v Rumunsku. Zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti správní orgán konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění žalobce na území Rumunska. Na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Rumunsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv.

Žalovaný tedy shledal naplnění podmínek § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce považoval ve vztahu k ČR za nepřipustnou, proto dle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 31.5.2019** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu nebo mezinárodní závazky ČR a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Zabýval se všemi fakty, které žalobce v průběhu řízení uvedl a v této souvislosti zjistil, že postupoval v souladu se zákonem, když řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) ve spojitosti s ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z obsahu spisových materiálů a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Rumunsko dne 28.3.2019 uznalo svou příslušnost k posouzení této žádosti. Žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného bezprostředně závazného Nařízení a použitím jednotlivých kritérií tohoto Nařízení dospěl k prokázanému závěru, že v daném případě je k řízení o udělení mezinárodní ochrany příslušné Rumunsko v souladu s čl. 18 uvedeného Nařízení. Z obsahu napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný ve věci provedl dostačující dokazování a věc žalobce posuzoval ve vztahu k článkům Nařízení, toto rozhodnutí je také podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. Žalobci v Rumunsku žádné mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nehrozí. Rumunsko je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv, a proto spravedlivého řízení se žalobci dostane i v Rumunsku. Rumunsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i dalšími státy EU. Z použitých zpráv o zemi původu žalovaný zjistil, že v Rumunsku v oblasti azylového řízení, podmínek přijetí žadatelů a zabezpečení jejich integrace nedochází k systematickým nedostatkům, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a zabráňovaly by předání žalobce do této země za účelem řízení o mezinárodní ochraně. Na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Žalobce nepředložil správnímu orgánu žádné důkazy, které by svědčily o systematických nedostacích v azylové proceduře či ve vztahu k přijímání žadatelů. Ve vztahu k tomuto případu žalovaný odkázal na usnesení NSS ze dne 7.6.2018 č.j.1 Azs 118/2019 - 25. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
7. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 5.4.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 31.5.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 5.4.2019 žalobci předáno dne 10.4.2019.
8. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou

nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

9. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Dle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
12. Podle čl. 12 odst. 4 první alinea Nařízení pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejich platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1,2,3, dokud žadatel neopustil území členských států.
13. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.4.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Žalobní námitky obsažené v žalobě směřovaly převážně k tomu, že v rumunském azylovém systému jsou systematické nedostatky.
14. Zdejší soud uvádí, že povinnost zkoumat existenci systematických nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Podle judikatury NSS je třeba tuto existenci zkoumat vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25.2.2015 č.j. 1 Azs 248/2014-27).
15. Z žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 4. Zohlednil přitom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 5.4.2018 týkající se azylového systému v Rumunsku, která popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. Současně ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům. Na okraj lze konstatovat, že i pokud v jednotlivém případě došlo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, nesvědčí toto o tom, že by se taková zacházení týkalo většiny žadatelů, nebo že

by se v rámci rumunského azylového řízení podmínky přijetí žadatelů o azyl vyznačovaly systematickými nedostatky. Soud v této věci navíc odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37, podle něhož k prokázání systematických nedostatků v členském státě je nutné přeložení důkazních prostředků určité kvality (nestačí např. pouhé tvrzení).

16. K otázce systematických nedostatků se již také vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen **ESLP**), lze vycházet z rozsudku ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, ze dne 4.11.2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr EU k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle Dublinského nařízení, tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.
17. Vzhledem k individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rumunsku nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv.
18. Soud na závěr uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Rumunsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
21. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 30.4.2019 č.j. 60Az 31/2019-18 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, v takovém případě platí odměna za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.).

Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 15.5.2019, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 9504399001/5500, VS 11719, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 15. července 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně